

PERIÓDICH SATÍRICH, HUMORÍSTICH, IL-LUSTBAT Y LITERARI.
DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

2 CUARTOS CADA NÚMERO PER TOT ESPANYA

Y 10 CENTAUS PAPER EN L' ISLA DE CUBA.

NÚMEROS ATRASSATS 4 CUARTOS.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, 20.—BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya 8 rals.—Cuba y Puerto-Rico, 10.—Estranger 15.

L' HOME DE LA DIDA.

Malaventurat qui agafa una deria perque d' ell seran las trifulcas!

No sé si aquesta *sentencia* alcansará celebritat, lo que 'm té sense cuidado, no obstant ja l' he dita y aixó 'm posa en lo compromís de demostrarho.

Escoltéu.

En Jordi es un d' aquells pagesos més sapats que un Sant Pau. Colrat pèl sol y enfortit pèls aires de montanya, si no la terra, 'l sostre de casa sèva tremola cada cop que dona un pas, fent trontollar lo que hi ha damunt de las calaixeras.

Es jove encare, puig no passa dels trenta quatre, y es casat, sols que fa un any que no ha vistá la dona, es á dir lo feya quan va agafar la mania de baixar á Barcelona á ferli una visita, perque la Rosò, criava un nen d' una casa de senyors del carrer de la Diputació, que tant s' estiman lo cotxe per fershi veure, com la dida ab son devantal blanc y mocador brodat al cap y ensenyant las arracadas de pam que li penjan de las orellas.

La mania de 'n Jordi s' havia tornat deliri als vuit dias y no poguent resistir més tant natural impaciencia, va anar á trobar al barber del poble, home que té fama de ser tant entés en lletras com en afeytar y tocar la guitarra. Aquest fentse cárrech del desig del seu parroquiá, va escriure la següent carta:

«Mim uy cerida ya presiada Ros ó: Sabrás quay determinao bacar en Varzelona por dirte mucas quosas y berta por ce tengo mucas ganas de berta y dirte mucas quosas.

Poreso quon lo quarril deferro, bacar é yol dumin-go por abrasarte y dirte mucas quosas.

Tu cerido ya presiados pozo

Jorgue Ruch é.»

Aquesta carta, com poden pensar mos lectores, va moure molt soroll á casa 'ls pares de la criatura, tant per lo text com per la trascendencia de la noticia.

Desseguida varen conferenciar lo senyor y la senyora, donant per resultat l' assentada que varen tenir los dos, que ella cridá á la Rosò al seu quarto. Lo que li va dir no ho conta la crónica d' aquesta aventura, pero es lo cert que la dida 'n vá sortir tota roja y rihent com una beneyta.

Lo diumenje senyalat, la dida y un criat, que á més del encárrech de dur lo fato que baixés en Jordi, tenia la consigna de no deixar per res al matrimoni, anaren al carril á l' hora de l' arribada del tren.

Entremitj dels passatjers va sortir lo didot, ab lo gech curt y 'ls pantalons de vellut verdós, espadenyas novas, vara á la má y al altra un gros bulto, y barretina bermella més llarga que la Quaresma.

Aixis que vá veure á la Rosò, sense recordarse que

anava apretat entre la gent, pegá enbranzida y obri 'ls brassos, de lo qual van resultarne tes ó quatre contusos, y 's llensá cap á la sèva dona, pero en lloch d' ella abressá al criat, que veyentli l' intenció s' hi va posar al mitj, comensant á cumplir las ordres que tenia rebudas.

En mitj del seu entusiasme, ni menos va reparar en aquell entorpidament y 's quedá com alelat mirant á la Rosò que semblava una ametralladora de preguntas.

El ni tenia esma pera contestarli. Pensava veure á la sèva dona, si, pero no en aquell estat, no tant reformada. S' havia tornat més grossa, estava més roja: en lloch dels *pellings* que duya á montanya, portava un trajo nou ben emidonat y planxat. Res: com la casa de 'n Cuadros y la del Café d' Espanya vistas ara y vistas dos anys endarrere.

L' alegría de 'n Jordi no tenia limits. Lo cor li anava com unas devanadoras. Al empendre 'l camí al costat d' ella, va posarse més tiesso que un pal del telégrafo. Semblava 'l gegant pagés que surt per Carnestolts. Tant cofoy estava que al esser rebut pèls senyors digué moltas més bestiesas que las que podian esperarse d' ell.

Desseguida li donaren brenar y fins pera més obsequiarlo lo senyor y la senyora li feren companyia á la taula, mentres la sèva muller lo servia. L' home s' explicava com un papagall, tot ho trobava bó, tot li agradava, tot lo feya riure, pero aixó si, no apartava may los ulls de la sèva dona. ¡Com hi havia un any que l' anyorava!

Quan després del brenar, ell y lo senyor quedaren sols, aquest, com aquell que no diu res, va espetarli 'l següent discurset:

—Ja sabeu, Jordi, que sou á casa vostra: res de cumpliments. Entréu y sortiu sempre que vos dongui la gana. La taula sempre la trobaréu parada. Bebéu quan tinguéu set. Anirém al teatro y al Circo eqüestre y 'ns embarcarém y passejarém pèl Parque. Manéu com si fosseu l' amo. No estiguéu per res. No importa que passéu aqui quinze dias ó tres ó quatre senmanas; com més millor, perque aixis vos podréu divertir forsa. Aixó sí, sols una cosa vos hauré de sacrificar: pera dormir aniréu á la fonda. Pero no 'us dongui cap cuidado perque anirá á cárrech mèu. Ja ho tenui entés. Are preparéuvos puig tenui d' anar al Liceo.

Lo hó de 'n Jordi, que al principi escoltava al senyor ab la boca oberta fet un babau cistella, al sentir lo final del discurset va quedar més parat que un rellotje quan se li acaba la corda.

Quan lo senyor va anarlo á buscar per anar al teatro encare no s' havia mogut de la mateixa posició en que havia quedat.

¡No se sabia avenir d' haver d' anar á la fonda! ¿Per qué á la nit lo treyan de la casa? ¿Per qué podia menjar y beurer y entrar y sortir ab tota llibertat y no 'l volian á dormir?

Malaguanyada entrada y butaca la que aquella nit va emplear en lo Liceo, perque alló va servirli de més martiri. Ell havia baixat perque anyorava á la dona; després que la tenia al davant y al costat y per tot arreu, li privavan de dirli lo que á solas volia explicarli y 'l duyan desseguida é veure 'l *Faust*. ¡Malas entranyas! Lo tercer acte lo va passar tant trist, que 'l senyor no 's podia aguantá 'l riure.

En Jordi va tenir un moment de lucides, y va preguntar si 'l *Faust* també dormia á la fonda.

Per més que 'ls senyors lo treyan á passejar, ell no 's distreya per res. Quan pèl carrer anava al costat de la Rosò no feya més que mirársela de qua d' ull y tornar-se roig. Li pegava empentas y s' hi arriamava. Volia caminar més que 'ls pares de la criatura pera de repent girar per qualsevol carrer y pérdrers junt ab la sèva dona. Un cop ja ho va lograr, pero li eixi malament, perque l' havia ficada en un carreró sense sortida, lo qual va fer riure molt als senyors que li coneixian las intencions.

Es en va explicar lo que en Jordi patia. Havia baixat per divertirse y no feya més que fastiguejarse. Ni 'ls pallassos del Circo Eqüestre, ni las pessas catalanas de Romea lo feyan riure.

Al vuité dia de ser á Barcelona, aixis que la Rosò li presentá 'l esmorsar, va alsarse de la cadira y fent un esforç va dirli ab véu plena de galls:

—No tinch gana. M' entorno á casa.

Foren inútils los prechs ab que 'l volian retenir uns quants dias més. No hi hague més remey que complaire'l, y acompanyarlo al carril. Hi anaren lo senyor y la dida.

Al despedirse, ni menos sabia dir res. Las paraulas se li entortolligavan al gargamelló.

Arrivá l' hora de la marxa y al girarse per entrar al andén, lo senyor va dirli:

—¿Y donchs, que no voléu fer una abressada de despedida á la vostra dona? ¡Sou molt poch galan!

¡Qué li va haver dit! Se llensa á sos brassos com un toro y fins excedintse li féu un petò que va semblá un repich de castanyolas. Quan entrava al vagó, ab la mànega del gech s' aixugava las llágrimas.

Fins en aquell moment la Rosò no va coneixe lo que havia patit lo seu home aquells vuyt dias, perque ella en cinch minuts va sentir tot lo mateix.

En Jordi arribá á la sèva terra, empenedit d' haverla deixada, més que per res, per las malas nits que passava á la fonda, pensant en la prohibició de dormir sota 'l mateix sostre que la dida.

Quan algú li sentia explicar las sèvas caborias y trifulcas, li deyan rihent:

—¡Aixó sí qu' es aná á Roma y no veure 'l Papa!

ANTON DELS ASÉS.

TERRAZA Y ROCAMORA.

Hem de confessar que anem de sorpresa en sorpresa. Fins fa poch creyem que la guitarra era un instrument humil, propi tot lo més per ser rascat a mans de un barber o per acompanyar unas *peteneras*, unas *seguidillas* o unas *malagueñas*.

Pero vè l' eminent Tarrega y sublima aquell instrument mal conegut, arrancantli ab una execució genial, accents penetrants, primorosas elegancies, matisos inconcebibles, veus, sonidos y delicadesas que omplan l' ànima de admiració y d' entusiasme.

La humil guitarra tocada com ell la toca queda convertida en lo més admirable dels instruments.

Després de una tan agradable sorpresa, Valencia, que lo mateix que jardí de flors y paradís de divinas noyas, es terra de artistes, havia d' entusiasmar-nos novament, fentnos coneixe a dos nous concertistas, que com en Tarrega han nascut a la sombra dels perfumats taronjers de aquella regió privilegiada.

Y per cert que avants que nosaltres han tingut ocasió de admirar los extrangers: París, Londres y Lisboa 'ls han aplaudit ab fanatisme, y allà avants que aquí han sigut populars los noms de Carlos Terraza y Francisco Rocamora, concertistas respectivament de bandurria y de guitarra.

Terraza es cego desde l' edat de onze anys. Va demanar tal vegada un consol a la bandurria y hi ha trobat ademés del consol la gloria. L'ú en sa fisonomia la inteligencia unida a la sensibilitat més exquisida. Quan ab la bandurria a la mà interpreta las creacions inspiradas dels mestres més celebrats, lo veurán animarse per graus y creixe per moments fins a rabejarse en las alturas de la inspiració. No hi véu ab los ulls dels cos; pero 's val dels del ànima, per apoderarse dels que hi veuhen y guiarlos per las regions del infinit plenas de llum y de dulcurs inefables.

Rocamora 'l segueix y es digne d' ell, per lo bè que sab acompanyarlo ab la guitarra, fonentse en una sola armonia 'ls dos instruments que arriban a confondre's en un. Tan idèntich es lo temperament de un y altre artista y fins a tal punt han portat l' estudi, per arribar a compenetrarse.

L' últim dilluns van proporcionar-nos una vetllada deliciosa en lo local de l' *Academia musical* dirigida pel mestre Rodoreda. Prescindim dels Srs. Sadurni y Feliu y de la senyoreta Cabané que prengueren part en la festa, en obsequi dels dos concertistas, en atenció a que eran aquests principalment los que 'ns interessavan.

Nou pessas van executar: una *cansoneta* de Mendelssohn, las *Escenas de ball de Beriot*, la *Reverie* de Sarasate, una *Fantasia de Dinorah*, la sinfonia de *Guillermo Tell*, la *Mignonette*, gavota de Bachmann, la *Serenata morisca* de Chapi, una tanda de valsos de Waldtenfel y un *pot-pourri* d' aires nacionals, pesa que no figurava en lo programa y que tocaren per acallar los aplausos de la concurrència.

En todas aquestas produccions van estar inmillorables, fent gala de una brillantés y una forsa, de una elegancia y un primor y de una puresa d' interpretació qu' es impossible donarne compte exacte ab la ploma. Es un prodigi que se sent y no s' explica. La bandurria pert en mans de 'n Terraza aquella monotonía que presenta en altras mans menos expertas: la guitarra ademés la dulcifica y del conjunt ne surt una interpretació original, una execució perfecta. Desafiem a que ab cap més instrument pugam donarse més color y brillantés a la *serenata morisca*, que tingueren que repetir entre 'ls aplausos del públich enlluernat.

Tenim entés que 'ls dos eminents concertistas pre paran un concert més en gran, al qual hi assistirém ab verdadera delicia, desitjosos de trobarhi la companyia de tots los amants de la música ben interpretada, per dos notabilitats, que a més de ser dos artistes de debó, son, com en Tarrega, verdaders redemptors de dos instruments, espanyols, que parlan lo nostre llenguatge y responen als nostres sentiments.

Tractéulos mal y 'us farán horror: acariéulos y miméulos y 'us darán tot lo que tenen.... Y per cert, tant la guitarra com la bandurria tenen més, molt més de lo que sembla.

J. R. R.

UN COP D' ULL ALS TEATROS.

D. Giovanni, més que una obra mestra, es la mare de las óperas. En aquell portento de inspiració, bon gust y elegancia van inspirarshi Rossini, Donizetti y fins lo gran Meyerbeer. Perque allà hi ha mostrats admirables de tots los géneros: la gracia cómica, 'l sentiment y la ternura y la més alta grandiositat dramática.

Prop de cent anys fa ja que va ser escrita, y es avuy

tant fresca com al primer dia. ¡Llálma que casi may puga admirarse en tota la hermosura, per falta de una bona interpretació!

La obtinguda actualment en lo Liceo, vá ser molt desigual en la primera representació; pero vá millorar molt en la segona. Parlém, donchs de aquesta.

Descolla Maurel que fa 'l protagonista de una manera acabada, 'l vesteix ab gust, lo mou ab desembrás y 'l canta de la manera que sols ell sab ferho. En molts passaljes mereixia ser més aplaudit de lo qu' es; pero 'l públich se guarda tot l' entusiasme per la serenata, que cada nit fa repetirli.

Lo paper de Leporrello es un dels millors que hem vist fer al baix Vidal: de manera que D. Joan, que val molt, ab un criat que dintre de la seva esfera, no deixa de valer també, ja pot anar pel món a fer conquestas. La Torressella canta la seva part ab gracia, principalment lo duo del acte primer y l' aria del tercer: pero en l' escena del ball, quan D. Joan se l' endú, no sab xisclear ni sab comoure's.

Y si 'ls dich que 'l caricato pot molt ben anar, vos-tés preguntarán. ¡Y donchs que li falta al D. Giovanni? Un tenor, no de més facultats, que algunas ne té; pero si de més estudi y bona escola qu' en Brasi: una donya Ana, més segura del seu paper que la Litvinoff, qu' entre paréntesis sembla una figura de porcelana, y una D.ª Elvira ab més condicions que la Pradeci.... y finalment, un mestre que brodi ab més primor tota la partitura. Pero aixis y tot l' ópera de las óperas, tal com surt es digna de ser vista.

Al Principat s' ha estrenat la comedia de Vital Aza *San Sebastian mártir*, qual argument se reduheix a pintar las desventuras y apuros de un pobre empleat que deixa dur las calsas per la dona, y are volent aparentar més de lo qu' es se veu en un sin fi de compromisos. L' obra está plena de xistes: la companyia l' interpreta bè, y 'l públich acompanya la representació ab un coro de riallas.

Al Retiro després d' estrenarse ab éxit *Lo marqués de Santa Lucía*, que no he tingut ocasió de veure, s' ha presentat la garbosa Fuensanta que té més sal al cos que Cardona a las salinas, y s' ha inaugurat ab la *Marina* una série de funcions d' ópera espanyola, a càrrech de una companyia de la qual ne forman part l' aplaudit tenor Sr. Baille y la seva esposa la Sra. Montagut.

La companyia de 'n Cereceda n' ha ensepegada una, y jo 'ls asseguro que tindrem *Diva*, per días y més días. Es una producció agradable sobre tot per lo que respecta a la música, no 'ls diré sino qu' es del cèlebre Offenbach, y aixis ja comprendrán que la majoria de las pessas cada nit han de repetirse.

Dimecres vá estrenarse la sarsuela *A Sevilla por todo*, música de 'n Barbieri, 'l compositor més espanyol de tots los que fan sarsuelas. A pesar de tot, lo éxit no vá ser molt satisfactori, de lo qual en molta part ne té la culpa 'l libre, qu' es sense sustancia.

En lo Circo equestre, diumenje al mitj dia.... Dispensin: anava a parlarlos del dinar fet en obsequi de 'n Rius y Taulet, y are 'm recordo que 'l director de la ESQUELLA que també está embolicat ab aixó de la coalició electoral me té dit lo següent:

—Mentres durin las actuals circumstancias, feste càrrech que D. Francisco s' ha afeytat las patillas y es un home com los demés.

Ab aixó: ¡alto el fuego!

N. N. N.

¡QUIN PEBROT!

Un dia primaveral
seguí a una nena bonica,
quan desde la Rambla 's fica
pel carrer del Hospital.

Ulls negres, bonichs y dolsos,
cutis fi, bonich coset,
molt ayrosa, un bon peuhet,
y dos xavos a n' als polsos.

Ab amor la vaig seguir
volguent saber hont anava,
quan vislumbro qu' es ficava
a missa a Sant Agustí.

Faig igualment lo mateix,
se persigna, jo també,
'm mira, y no se perquè
vaig posarhi un pam de greix.

M' assento a n' al seu costat
ab intent de parlar ab ella,
quan tinch la més bona estrella
que cap home hagi trovat.

No sé si per intenció
ó per descuit ó altra cosa,
mentres llegia afanosa
li vá caure 'l mocadó.

Lo cullo y seguit li entrego,
somriu... 'm mira... la miro...
ja per ella boig deliro,
ja per ella 'm torno cego.

Y plé de goig y content
espero ocasió propensa,
quan a tocar ja comensa
la banda de regiment.

Llavors m' hi vaig declarar;
li vaig dir que l' estimava,
que tot ella m' agradava,
que comensava a estimá.

Al últim ella sospira,
de ferli un petó tinch gana...
quan vé un home y 'm demana
lo quarto de la cadira.

—Dispensi, li vaig dir jo;
ella riu, jo estich trinant,
y ell me diu:—Vaja, endavant,
cada festa 'm diu aixó.

Sortim; lo meu cor ja frissa;
li brindo amor, y 'm contesta:
—Procuri que cada festa
porti 'l quarto d' aná a missa.

Y marxa deixantme a mi
tot fet un estaquirot,
al veurer per un quartot
perdre's un amor així.

Ja mon pensament delira
y de furor estich cego;
d' avuy endavant, renego
del quarto de la cadira.

AMPARO DE GIRONA Y ROCHA.

Tarrasa.

ESQUELLOTS.

La coalició de tots los partits liberals, davant per davant de la coalició carlo conservadora que fa dos anys y pico que 'ns governa, es un fet real a Madrid, a Barcelona, a tot arréu.

Ja era hora de que 'ls partits liberals s' entenguesen, per no morir l' una fracció darrera del altra, de aqueix cólera morbo conservador que tot ho corromp y ho envenena.

Bèn vinguda siga la coalició.
Y sobre tot la qua que porta.

¡Quán me 'n donan del partit conservador?
Lo qu' es are no 'ls lva ni en Canonje, ni l' Hermann, ni 'l conde Patrizio, ni 'l gallito de Antequera.
¡Bona tunda se li espera!

Y tot justament are que s' ha publicat lo bando contra la blasfemia....

Perque no es de creure que 'ls conservadors se posin un ús a la llengua, que qui pert lo seu per lo seny... y al qui pert lo seny se n' hi va 'l disparador.

Municipals, polissons y agents de la autoritat... ¡ojol que are es hora de arreplegar las grans multas del sigle.

Y a proposit de la blasfemia.

¡Sabria dirme 'l governador que ha publicat lo bando que s' entén per blasfemia?

¡Dir paraulas lletjas, eh?

Donchs aixis y tot tinch los meus duples, tota vegada que la multa que podrá imposarse als que blasfemin varia desde una pesseta fins a un duro.

Lo qual vol dir que hi ha blasfemias leves y blasfemias graves, a lo menos en la proporció de hui a cinch.

¡Quinas son las blasfemias leves? ¡Quinas son las mijanas? ¡Quinas las graves?

Es necessari, es de tot punt indispensable que immediatament se publiqui una tarifa.

Lo ciutadá no pot quedar subjecte als capritjos ó al mal humor de una autoritat. Las lleys penals han de ser claras y explicitas.

Fragments de una poesia que he rebut pel corréu a proposit del bando contra la blasfemia:

Ja blasfemar no podréu
ja no 'ns veurém en l' airon
de sentir per tot arréu
paraulas que pecats son:

alegréuvos voto a... 'l mon.
La multa de cinch pessetas
pagará aquell trist mortal
que no diu paraulas netas
y no pagantlas com cal,
se 's anirá a fer... lluny mal.

Per xó, per dirho en un mot
en qu' es gran l' idea estich
y més bona ser no pot.

¡Bueno, que renegui 'l rich!
Pero 'l pobre, no jo 't... flich!

Si alguna volta 't conigua
sentint renechs sens iguals,
y 'ls teus ulls tots no son prous,
per admirá a qu' 'ls digui alts
es senyal que té molts.... rals.

Escenas:

Passava un carreter per la Rambla; la mula del carro gansejava, y va dirne un de aquells que acaban ab Deu.

Lo municipal de punt va plantárseli al davant:

—Alto, la multa.

—Como s' antienda la multa: yo no voy pas cuantra dirección.

—La multa porque ha renegat... O sino preso á casa de la ciudad
Y al dirli aixó li posava la má á sobre.
—Mira ustet que si 'm toca le arrevientu de una xurriacada.
—A casa la Ciudad.
—Si, are hi corro.
—¡Qué no irá V! me cag....
Y va plantarlo més rodó que una bola.

* * *

Un transeunt que estava contemplant l' escena:
—La multa Municipal, la multa, que Vd. ha blasfemado.
—Home me ha bien.....
—¡Alto, no 'n digui cap més, que á la segona 'l destitueixen!
Lo municipal, groch com la cera, y després de sostenir secretament una lluyta, diu dirigintse al carreter:
—Vaya Vd. en nom de Deu.

Dintre de poch hi haurá mudada de oficinas á ca la ciutat.
En un dels locals de l' obra nova que 's destinavan á Biblioteca popular s' hi establiran las dependencias de consums.
De Biblioteca popular á tribut impopular, no es molta la diferencia.
¡Gloria als conservadors en las alturas!

Y are parlant seriament:
¿No 'ls sembla que tot aixó més que saludable y eficas es ridícul?
Regoneixem que la blasfemia es un vici lleig, de mal gust y que desdiu de la cultura del home que té propensió á intercalar certas paraulas en la seva conversa.
Pero aixó no 's cura ab bandos, ni ab multas.
Si 'l blasfemo renega de franch, aixis que li exigeixin una multa, s' enrabiara y n' etjgara una dotzena, y si no las diu ab la boca, las dirá mentalment.
La blasfemia 's cura ab l' educació: los pares de familia y 'ls mestres son los únichs metjes que poden entendre en aquesta classe de malalties.
La autoritat no pot fer ni fará més qu' enconar la llaga.

S' ha publicat elegantment impresa la aplaudida comedia del Sr. Molas y Casas: *Quatre casats y un viudo*.
La venen á ca 'n Lopez.
Igualment hi trobaran la pessa titulada «*Qui abrassa molt.....*» original del Sr. Figuerola Aldrofiu, impresa ab molt gust é ilustrada per Apeles Mestres. Se ven á quatre rals.

Fá alguns dias que s' está construhint la claveguera en lo carrer Alt de Sant Pere, que sembla un camp perdut.
Era un de aquests últims diumenjes, y per desembrassar lo pas, alguns treballadors removian las pedras apilotadas davant de l' iglesia de Sant Francisco, quan tot de un plegat surt de l' iglesia un home ab faldillas negras, y comensa á maltractar als obrers porque treballavan sent diumenje.
Es de advertir, que l' home de las faldillas negras que no era altre que 'l rector de la parroquia, acabava de dir la missa, cobrantla com si fos dia de treball.
Y es de tenir en compte ademés qu' en aquell mateix moment, y durant tot lo demati á dintre de l' iglesia del seu cárrech, estava fentse 'l gran tráfeh de cadiras.

* * *

Pero encare es més bonich lo que vaig á dirlos.
Al diumeuje següent havia de sortir una professó de la citada iglesia de Sant Francisco, y 'l rector va permetre que una brigada arreglès lo carrer, ab tot y ser dia de festa.
Sr. rector de Sant Francisco: ¿vol fer un negoci ab mi? Li compro la conciencia pèl dia que 's mori.
¿Preguntan vostés que 'n farè de la conciencia del rector de Sant Francisco?
Me l' aniré á pulir á una fábrica d' objectes de goma elástica.

Llegeixo en lo *Brusi*:
«Se están pasando las esquelas de invitación á la función solemne que el gremio de zapateros dedica á su patrón San Marcos.»
Es no tenir conciencia, y si jo fos de Sant March los hi faria esgarrar todas las botas, fins que tothom se decidís á dú espartenyas.
¡Ahont s' es vist á un home tant sabi com Sant March que fins va escriure un dels evangelis, tractarlo de *sabater!*

* * *

En tot cas l' únich que pot pendre'l per patró es en Ramon Roca (a) Sabater.
Perque aquest á més de sabater es picador; y Sant

March, á més d' evangelista tenia ganaderia, ó á lo menos sempre 'l pintan ab un toro al costat.

A un minyó de mala fatxa un polisson l' estava escorcollant al bell mitj del carrer Nou.
—Déu mirar, si porta alguna arma, diuhen-uns.
—No, ca... més aviat serà quèstió de algun rellolje.
—S' equivocan, senyors, diu un tercer, lo que li fan es escorcollarlo per veure si li troban las blasfemias.

—No begui tant licors, deya 'l metje á un capitá de civils retirat?
—¿Per qué?
—Perque 'ls licors li treuran alguns anys de vida.
—Fugi d' aqui: sempre hi begut del mateix modo y ja 'n tinch xeixanta quatre.
—Donchs cregui, que si haguès observat una conducta més prudent, á horas d' are ja 'n tindria vuitanta.

En un quartel:
Sargento (renyant á un soldat).—¿Qué fás Gutierrez aqui dins?
Soldat (confós).—Estich escribint una carta.
Sargento (cremat de debó).—¿Escribint una carta y estás á las foscas?
Soldat (sense perturbatione).—Com qu' es per la familia.....

QUÈNTOS.

En un waçó de ferro-carril.
Ocupan un departament una senyora, una nena y un senyor.
Durant tot lo trajecte, la senyora 's menja á la nena á petons.
Per últim lo senyor aburrit, se treu lo sombrero y diu ab molta finura:
—Dispensi, senyora; pero 'ls petons m' incomodan molt.

En la platxa en temps de banys de mar.
Un banyista sense més que 'l tapa rabos, mirantse plé de satisfacció de cap á péus, diu á un amich seu:
—No dirias lo felis que soch sempre que 'm veig aixis.
—Ay, ay ¿y aixó, perquè?
—Perque veientme aixis se 'm figura que no dech ni un xavo al sastre.

Entre cassadors:
—Jo hi anat á cassar en un punt que las llebras empaytan als gossos.
—Donchs jo á un altra que hi ha tants rius y llebras y conills que s' agafan ab xarxa com los peixos.
—Donchs jo á un altre que al tirar á una llebra, havent mort al gos ¿qué diriau que va fer la llebra?
—¿Qué?
—Va seguirme y en sent á casa ella mateixa 's vá matar y d' un salt va ficarse á la cassola.
—Donchs jo una vegada que al meu poble anava de cassera vaig deixar lo sarró vuit á terra per beure aygua ab mes comoditat ¿no dirian que vaig trobarhi quan ja havia begut?
—¿Qué?
—Sis conills tots vius. Mentres bevia, una conilla hi havia llorigat.

Entre pescadors:
—En la mar del meu poble hi ha tant peix, que de vegadas no deixan caminar á las barcas.
—Donchs al meu tant y tant n' hi ha, que per poder treure una botella d' aygua es necessari ferho ab un embut porque 'ls peixos no hi entrin.
—Donchs al meu n' hi ha molt més. Figureuvos que l' istiu passat vá quedar en sech.
—¿Y are? ¿Cóm?
Un dia varem sortir tots los pescadors y tant varem empaitarlos que 'ls peixos cansats y morts de set ¿sabéu qué varen fer?
—¿Qué?
—S varen beure tota l' aygua del mar.

La senyora de un empleat que per més que tinga certas pretensions may ha sigut guapa, y no es jove ja, 's presenta un dia á una persona influyent demanantli que s' interessi per l' ascens del seu marit.
—¡Ay! exclama: si 'l meu Cassimiro ascendeix, cregui (y al dir aixó, acentúa las paraulas fent l' ullet) que la méva gratitut serà eterna.
—Senyora, diu l' interlocutor de aquella senyora: ¿Vol realment que m' interessi pèl seu marit? Donchs no m' amenassi.

TRENCA-CAPS.

XARADAS.

I.

—Escolti donya *Total* ¿sab ahont es la *Tersa-quatre*?
—Si. Ha sortit á comprá un catre pèl seu noy qu' está malalt.
—¿Y no sap ahont hi ha anat?
—A ca 'n *prima-dos-tercera*.
—Donchs hi vaig; pues que l' espera un senyor que ara ha arribat.

MORBO, ESPORADICH Y C.^a

II.

Quan menjo *dos* hi menjo *hu*.
¿Crech que ho has endevinat?
¿No? ¿Y donchs, noy, estich segú qu' ets un *total* acabat.

J. PRATS Y S. C.

ANAGRAMA.

En lo sant Joseph de *tot*, vaig dar dos *tot* á una noya; mes ella, la gran baboia los regalá al seu xicot.

CLARET.

MUDANSA.

Al *Total* del meu padri de *tot* vaig entrarhi un dia y vaig rebre un *tot* allí del que 'm creya no 'n sortia.

TRES GEPERUTS.

ENDAVINALLA SINONOMICA.

Solch eixir de una patata soch valent, com ningú més, me aixafa á cops, molt poch pés, so rich, dich ¡pro ni una rata! y apellido 'l meu nom es.

GORON-BAU.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

1 2 3 4 5 6 —Nom de home.
5 1 5 4 5.—Una ciutat.
3 5 6 5.—Una bestia.
6 2 3.—Unriu.
6 2.—Una beguda.
4.—Una lletra.

E. BURGAY.

CONVERSA.

—Hola Tomás ¿ahont vas tant mudat?
—No 'm deturis; vaig depressa, fujo.. Ans de las cinch tinch de ser á casa ma cosina Dolores que avuy se casa.
—¿Ab qui?
—Búscaho, que are t' ho acabo de dir.

PICIO ADAN Y C.^a

GEROGLIFICH.

P P P
1883 1884 1885

UN GUINDILLA.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

- XARADA 1.ª.—*Im-post*.
- ID. 2.ª.—*Que ve-do*.
- MUDANSA.—*Rata-Reta-Rita-Rota-Ruta*.
- TRENCA-CLOSCAS.—*La nit de nuvis*.
- LOGOGRIFO NUMÉRICH.—*Petronila*.
- CONVERSA.—*Teresa*.
- CREU DE PARAULAS. C A
O R
C O L O M I
A R O L A S
M A
I S
- GEROGLIFICH.—*Com més mestres menos ases*.

MIL Y UN PENSAMENTS.

COLECCIÓN DE MÁXIMAS, CONSEJOS É IDEAS SUELTAS.
OBRA DEDICADA Á LA CLASE OBRERA

PER C. GUMÁ

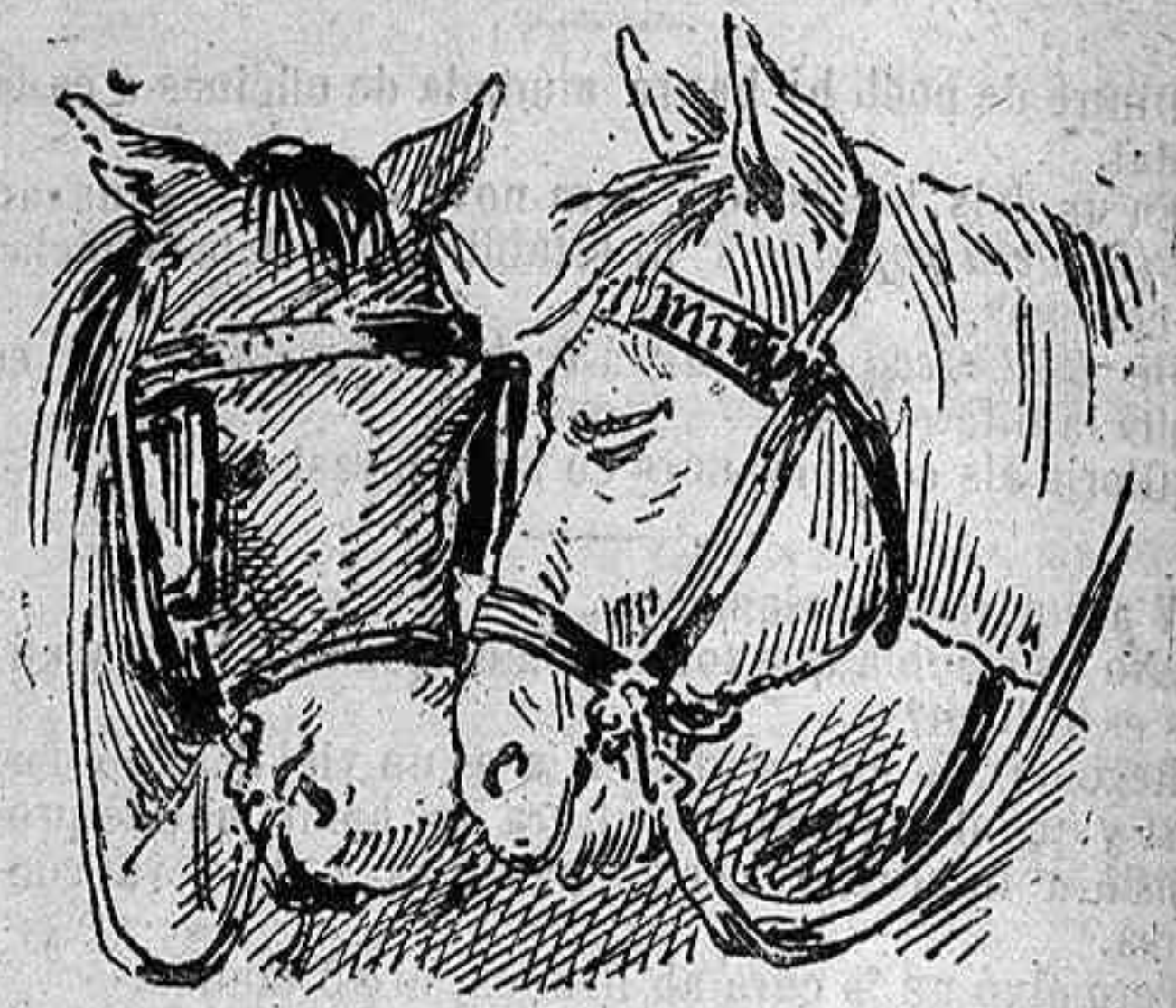
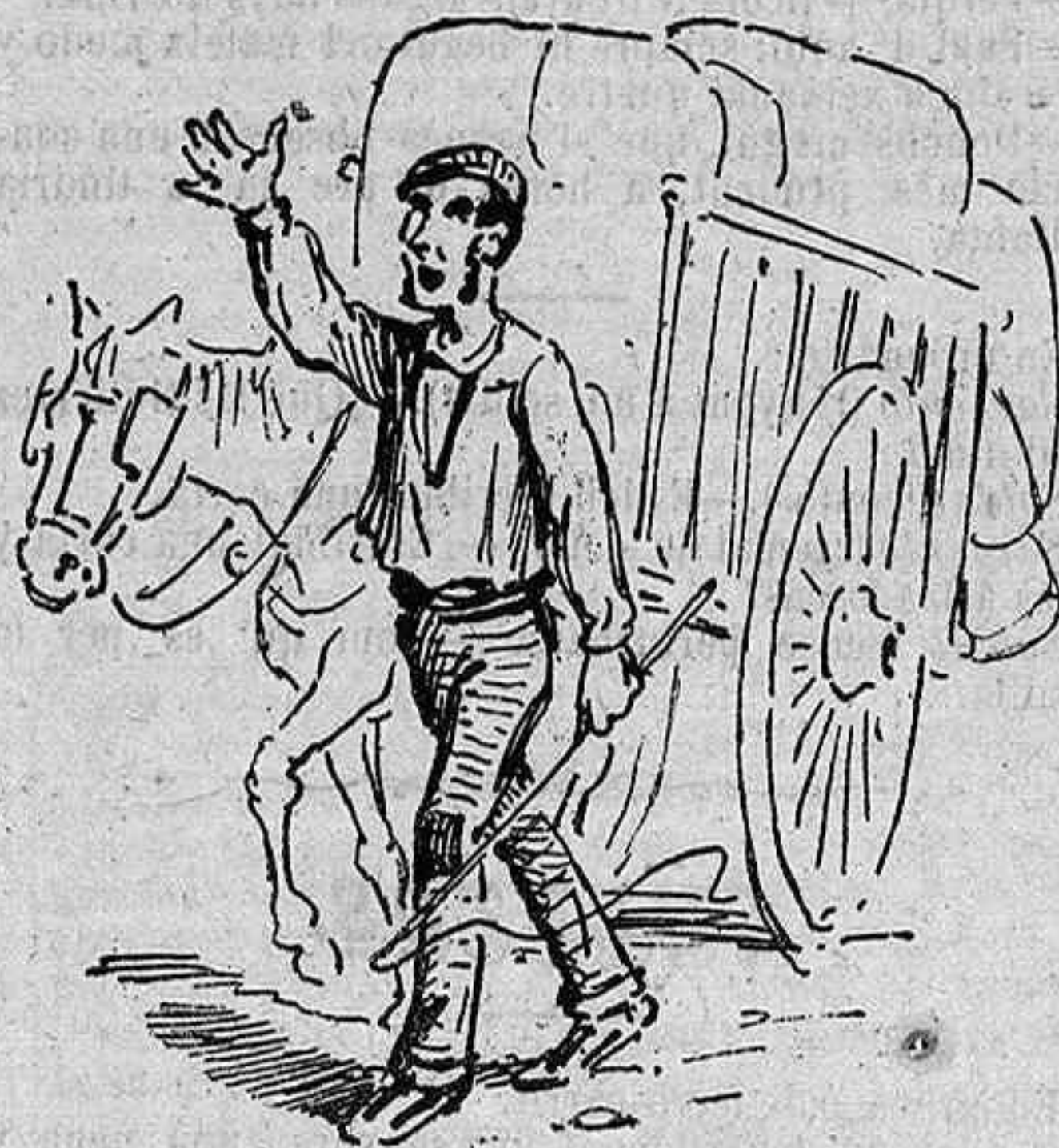
Forma un magnífich tomo en octau major, imprés á tot gasto sobre paper de primera.

Preu: QUATRE rals.

Se ven en la libreria Espanyola de Lopez, Rambla del Mitj, 20, y en las principales librerias y kioscos y en casa 'ls corresponsals de LA CAMPANA.

Barcelona, Imp de Lluís Tasso, Arch del Teatre 21 y 23

NO SE PERMITE BLASFEMAR

Vaja, hauré de plegar, perquè sense poguerne dir de recargolats, no trobo medi de fer caminar l' animal.

¡¡Arri, per la encarnació del Fill de Déu en las puríssimas entranyas de Maria Santíssima!!

—¡Ay, Gallardo! ¡Estich baldat de tanta llenya!
—¡Y aixó, Diamante?
—Desde que l' amo no pot dir.... dallonsas, s' esbrava á garrotadas.

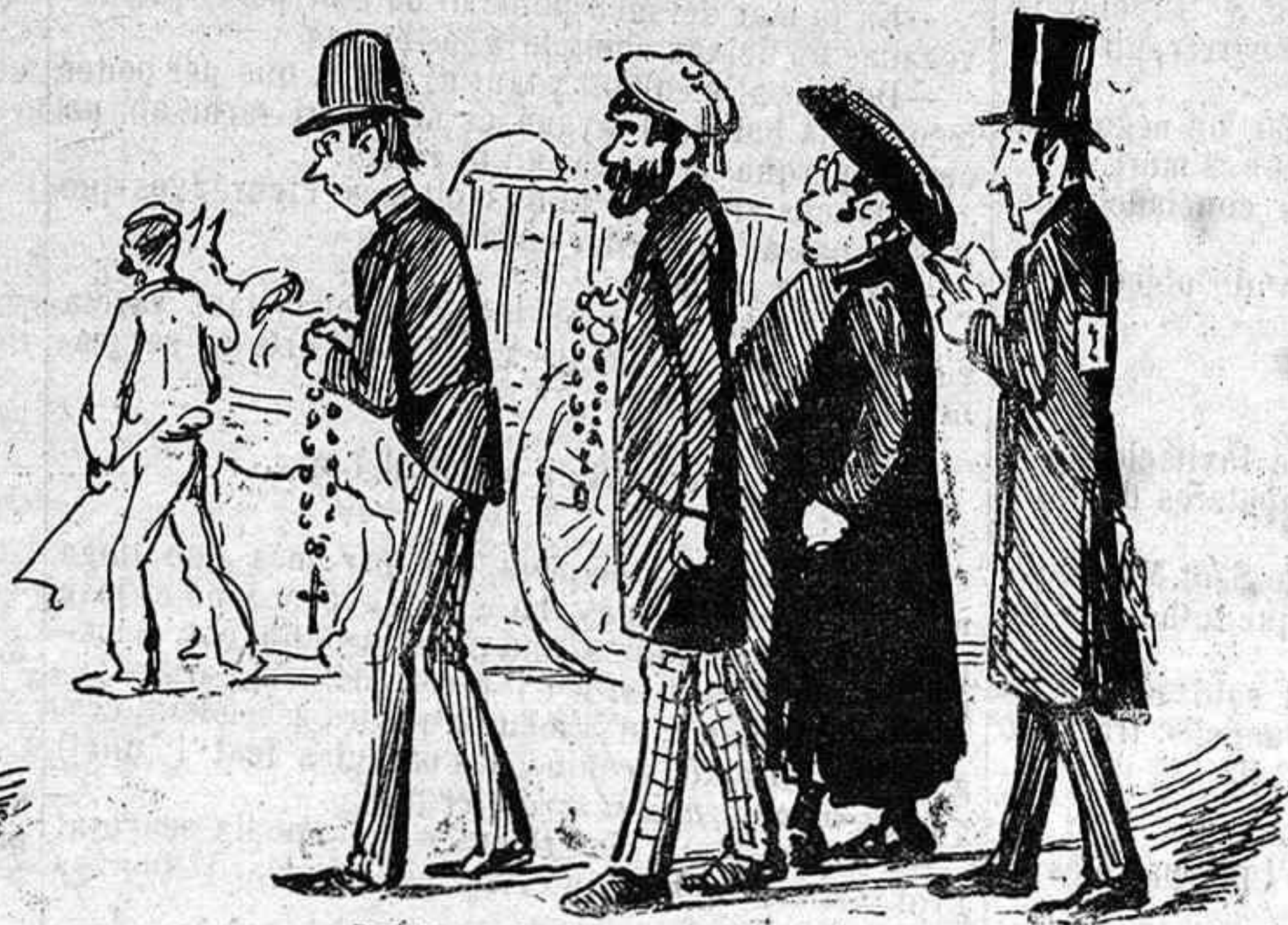

—Ya sabes lo que hay, Gutierrez; al que diga un reniego, multa entre cap y cuello.
—Si, pero entre nosotros no nos diremos res, ¿oy?
—¡Pues es cla! O sinó ya podríamos amarrar pelas... y fuera empleo.

—Avuy si que no podré dir gayres disbarats.
—¡Y aixó?
—Mira, no més tinch tres pessetas; encare que 'ls digui dels més baratos, en tres vegadas acabo 'ls fondos.

Noy, clissa si vè cap municipal, que vull dir un renech.

—¡Vatúa va X! Hi errat d' un punt!
—Pague V. un duro, porque es de los más recargolados.

—Home, senyor municipal, tinch ganas de dir un renech... ¿Quins son los més baratos?

Una comissió de la Juventut Católica y del Correo Catalan anirá al costat de tots los carros pera ajudarlos si acás s' ataskan, y estalviar renechs als carreters.

Si un pobre no pot pagar ¿que 'l deixarán renegar?